

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Relationes De Gloriosa Morte Novem Christianorum
Iaponensium**

Pasio, Francesco

Moguntiae, 1612

Eiusdem Ad P. Ioannem Baptistam Baezam spiritualem suum Patrem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68461)

niam, quid de hoc collato in me
Dei munere sentiam, non possum
calamo describere, finem hic scri-
bendi facio.

*Eiusdem ad P. Ioannem Ba-
ptistam Baezam spiri-
tualem suum Pa-
trem.*

DEo sua gratia opitulante, ac
fauente, has ad te R. Pater
litteras do, quibus de meiste-
rebus certiore faciam. Decem
ab hinc annis penitus eram tenebris
errorum, quibus Ethnici tenentur,
immersus, & multigeneribus no-
xis impeditus. Sed postquam Deo
Domino nostro pro sua incompre-
hensibili, & infinita misericordia
placuit, vt sacro baptismo ablue-
rer (cuius gratiæ causa nullum fi-
nem facio gratias agendi, diuinam-
que prouidentiam & benignitatem

F 5 prædi

prædicandi Janinus mihi meus sanctæ fidei lumine collustratus est. Quare reputans cum animo meo beneficia, quæ ille cæli terræq; dominus in genus humanum, ac seorsim in me quoque hominem tam noxium contulit; ac præcipuè quod Iesus Christus D. N. Dei filius, nostræ salutis causa homo sit factus, & crudelia supplicia, necemq; pertulerit: video me, ne minimæ quidem guttulæ huius velut immensi gratiarum, & beneficiorum diuinorum pelagi, paria referre posse. neci amoris mei testificandi, ossa mea comminuam, & corpus in pulverem, ac cinerem redigam. Idcirco continuo illud vnum enixissimè studeo, vt, minimum, coniugem, liberos, familiam, domum, & fortunas, vna cum vita pro meo in ipsum amore, eius gloriæ quærendæ, sanctæque fidei propagandæ causa Domino nostro cōsecrare liceat: nulla re, quam ipsius liberalitate acceperim,

rim,

rim; excepta. Enim vero, vt sum infelix peccator, viribus meis id assequi non possum. Ab sancta igitur Maria identidem enixius contédo, vt hanc mihi gratiam á filio suo Iesu Christo fieri postulet. Biennio postquam ad Christum me adiunxi, bella, ac tumultus in Fingo extiterunt, quibus factum est, vt regnum, quod Christiano Principi paruerat, in Ethnici hominis, qui sæuus est hostis Christiani nominis, potestatem veniret, à quo Christi fideles vehementer exagitari cœpti. quo tempore, cum in Fingo natus non essem, non erat cur in eo mori cogerer, vt cui integrum tali tempore esset tota regione excedere, & Nagasachum, aut in patriam semigrare. Verùm illa cupiditate, quam supra explicui, impulsus, decreui ad seruiendum Deo nullum esse hoc regno opportuniorem locum, proinde sedem in eo fixi. Progressu tēporis, cum ingrauesceret persecutio,

tio,

tio, quinque annis ita Deo me corroborante, & suppetias ferente, vixi, vt neque hostibus vnquam cederem, & aliis etiam hominibus, quatenus vires meæ ferebant, opitularer. Non cessabam interea vota Deo facere, vt mihi facultas esset non aliud quàm gloriam ipsius spectanti, pro ea me totum impendere. Ad extremum Gubernator ciuitatis mihi ad se coram accersito memorat, grauiter succensere Canzuyendum, quod essem Christianus. Proinde aut ad Ethnicismum redeundum mihi esse, aut per multiplices cruciatus vitam amittendam. Respondi præcise: faceret, diceret quod vellet. Christianum nunquam me esse desitutum. Dominum, quem adorarem omnipotentem esse, cælum ac terram fecisse, pro arbitrio res omnes moderari, beneficia eius, quæ æstimari nequeant, in mortali-um genus extare. exorsus etiam sum sermonem de mysteriis Incarnationis,

nis, Passionis, & mortis Saluatoris
 nostri, aliisque fidei nostræ capiti-
 bus. quæ ipse sibi probari, & con-
 gruenter rationi videri aiebat. cæter-
 um faciendum sibi esse Canzuyeri-
 doni mandatum, quo me in custo-
 diam dare iuberetur. Propediem,
 ubi is reuertisset, cogniturum quid
 porrò de me fieri vellet. Atque ita
 custodiæ sum traditus. Sermo hic
 meus rudis & abiectus non est par
 profecto illi gratiæ & beneficio, quo
 eo die cumulatus sum declarando.
 atque hoc eorum, quæ liberalissima
 manu in me contulit, primum duco.
 Ærumnis carceris nihil moueor. id
 vnū excrucior, quod olim huius ca-
 duci corporis victus illecebris pec-
 cata multa & grauiâ peccaui. Qua-
 propter, quoad per imbecillitatem
 meam licet, absq; intermissione pre-
 ces, flagellationes, ieiunia, ad hunc
 diem frequenter, iamque eidem Do-
 mino nostro dedicaui, vt optabam,
 vxorem, liberos, familiam, facultate-
 tes,

tes & super hæc omnia corpus, & animus meum. Quoniam verò scribendo non possum persequi, quam mihi huius gratiæ perspecta, & ad immortalem memoriam animo penitus infixata sit magnitudo, hic epistolam claudam. Multa mihi essent præterea Tibi R. P. si tempus sine-
ret, perscribenda. Sæpe hætenus fama fuit, de nobis supplicium sumptum iri: sed nullo adhuc effectu. idcirco verebar ne etiã rumor, qui modo de nostra morte allatus est, vanus esset: sed, Deo providente, ad exitum videmur devenisse. breui enim nos neci dedit. Hætenus Ioãnes. Sed quia Martyrium in Idus Ianuar. reiectum est, locus fuit quæ sequuntur ad hanc epistolam adscribendi. Iam, vt ad superiora non nihil adiungam, profiteor me amorem in me Tuum R. P. pro dignitate verbis commendare non posse. Nam etsi ita tulit voluntas, & immensa misericordia sanctissimæ
Trini;

Trinitaris, estque magistro ac duce Spiritu sancto perfectum: Tua tamen manu baptismo expiatus, crebro deinde aliis sanctissimis Sacramentis, atque optimis consiliis ac monitis abs te sum adiutus. Inde eum, Dei gratia me prosequente, fides altiores in animo meo radices egisset, cœpi considerare attentius, quemadmodum omnipotens & æternus Deus Dominus noster, in quo bonum omne, verumque omnis perfectio infinite reperitur, ut pro sua immensa bonitate diuinæ illius suæ gloriæ quasi redundantes, & superfluentes copias nobiscum participaret, cælum, terram, res denique omnes, quæ vnquam esse cœperunt, è nihilo creauerit. Neque oratione percenseri possunt beneficia omnia cælestia, quæ idem Deus humano generi præstitit, postquam ille, profusa per peccatum Procreatoris sui gratia, Paradiso, beatæ cuiusdã vitæ sede, exturbatus est. Quippe, ut sanctissimi-

ctissima illa diuinitas naturam humanam abiectam subleuaret, homo esse sustinuit. Quod quidem beneficium captum omnem humanæ mentis excedit. Siquidem tanti fuit illi, tot bona, quæ deinde ad nos deriuata sunt nobis acquirere, vt suum commodum post habuerit. Triginta tres annos in hoc mundo sanctissime exegit, & quod caput est, postremum illum suum agonem per acerbissimos cruciatus vsque ad necem peregit. Est autem inter homines eo consilio versatus, vt condonatis, ipsius interuentu, ab æterno Patre peccatis nostris, noxiam deinceps omnẽ fugeremus, & promptè ac facile virtutum officia præstaremus. ergò Magistrum ac ducem se præbuit voluntati Dei obsequendi, Dei amori, Dei seruiendi studio res omnes postferendi. Hæc dum cum animo reputo, satis intellexi operæpretium esse, quanto maximo possis odio culpam omnem quamuis le-

uis leuem refugere. Hoc etſi in ſede-
 rat animo, tamen, vt eram quadam
 prauī cōſuetudine deuinctus, eua-
 neſcebāt ſcilicet id genus animi mei
 propoſita. Idcirco ad S. Deiparen-
 tem Mariā perſugere ſtatui, eamq;
 pro me deprecatricē adhibere, bea-
 tos quoque Angelos & homines, vt
 veniam mihi impetrarent delictorū
 omnium, virtutumque copiam, im-
 plorare. Ea quoque gratia propoſui
 ſexta cuiuslibet hebdomadis feria
 ieiuniū ſeruare, quod, Deo propi-
 tio, eo anno feci. Sequenti verò año,
 ac deinceps ad hoc vsq; tempus, nō
 ſexta modò feria, ſed etiam ſabbato
 eundē morem tenui. adiunxi deinde
 ad ieiunium vnā in ſingulas hebdo-
 madas flagellationē, atq; in carcere
 quidem omnibus ſextis feriis & ſab-
 batis, aliquot verò ab initio elapſis
 mēſibus, quater quo hebdomadi-
 bus, in meipſum flagris animaduer-
 ti. Poſtulabam præterea perpetuo à
 Domino in precibus, & ſacris medi-

G ratio-

tionibus, quæ scio, quàm, ob meam
solicitudinem, nihili sint, hanc mihi ut
gratiã faceret, uti me quãtus qua-
tus sum, filios, coniugem, familiam,
domum, rem familiarem, cogitatio-
nes, verba, negotia, omnia cetera
dedicare ipsius numini Maiestatiq;
liceret. Ad vltimum, quæ est imen-
sa eius clemẽtia, & bonitas, dignum
me putavit qui eius causa vincerer.
Pro quo beneficio, quo mihi quidẽ
præstãtius nihil accidere potuit, no-
cẽ dieq; domino gratulor, simul ro-
gãs, in eorum ut me numero esse pa-
tatur, qui Christi amore suppliciis
se torqueri, & vita multari patienter
perpessi sunt. Orabã quoq; pro Ec-
clesia, ut omnibus, qui in ea sunt ar-
ctẽ colligatis, eius nominis splen-
dor in dies augetur: pro Pontifice
maximo: ut Christi D. N. doctrina
omnibus oris promulgetur, ac pro-
pagentur, atque adeo ut omnes ad
Christum se congregent: pro Chri-
stianis populis, ut pace, & tranquil-
litate

litate fruantur. Impensius verò pre-
 cabar pro Iapone, atq; in primis pro
 Episcopo. pro propræposito Socie-
 tis, pro omnibus Patribus, fratribus,
 atq; alumnis eius, pro omnibus qui
 hominū animas curāt: pro hæreticis,
 schismaticis, & apostatis: pro iis, qui
 in lethali sunt noxa: pro animis qui
 purgatorio igne expiantur: pro om-
 nibus deniq; qui alia quapiam ne-
 cessitate conflictātur. Initium autem
 plerumq; precādi faciebam de me-
 dia nocte, eamq; ad tēpus vsq; pran-
 dii producebam. A prandio capta
 modica quiete lego spirituales li-
 bellos, ac deinde ad commentatio-
 nes meas sacras me refero. Vbi cæ-
 nauī, & paulisper somno indulsi, ad
 coronam precatoriā preces exigo.
 His mihi officiis pietatis intento li-
 en obstrui cœptus. Hactenus Ioan-
 nes, qui eodem die ductus ad Mar-
 tyrium, tempore exclusus im-
 perfectam periodum
 reliquit.

G 2 EIVS